

TABORIŠČNIK

NEDELJSKA IZDAJA

Štev. 12. leto II.

ŠPITAL NA DRAVI

Nedelja 12. januarja 1947

Blagor miroljubnim

MIR-kratka beseda. Samo tri črke ima, pa je vendar polna vsebine. Veliko nam pove. Mir! Toliko ust izgovarja s spoštovanjem to besedo! Toliko src hrepeni po pravem miru! Toda, mislim, da nihče tako ne želi miru, nihče tako ne hrepeni po njem kakor mi **BEGUNCI**. Saj smo žrtve strašne vojske. Nasilni prevrat nas je oropal zunanjega miru in nas

še le spoznavamo, kako veliko bogastvo je mir za vsakega človeka, za družino, narode, za vso človeško družbo.

Naš Stvarnik, ki je Bog miru, je v človeška srca položil hrepenenje po miru. Ko je prva dva človeka ustvaril, jima je podaril tudi svoj mir. Obilje miru sta uživala, dokler nista grešila. Greh prvih staršev nam je poleg druge žalostne dediščine zapustil tudi nemir, dušne in telesne stiske. Osebni grehi, s katerimi žalimo Boga, množe nemir v naših dušah. Da bi nesrečnemu grešnemu človeštva vrnil mir, je Bog poslal **ODREŠENIKA**. Ko so pravični stare zaveze hrepeneli po Odrešeniku, so hrepeneli tudi po Njegovem miru. Preroki so govorili o njem, da se bo imenoval **KNEZ MIRU**, da bo On tisti, ki bo spet spravil med seboj nebo in zemljo ter dal človeštva obilje miru.

Casi so se dopolnili... V svetem miru in tihoti je prišel božji Sin iz nebes in postal človek. Izredno lepo popisuje prihod Kralja miru na zemljo vstopna pesem sv. maše na nedeljo v božični osmini: "Ko je vse objemal globok molk in je bila noč v svojem teku na pol leta, je prišla Tvoja vsemogočna **BESEDA**, Gospod, iz nebes, s kraljevega prestola. V svetem miru, v tihi noči, brez hrupa in zunanjega šuma se je rodil Kristus. Ob Njegovem rojstvu so prepevali angeli: Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem. Pri tem največjem zgodovinskem dogodku ni bilo slavnih državnikov in mogočnih vladarjev. Angeli so slavili učlovečeno božjo Besedo, brezmadežna Devica in deviški pravični Jožef sta v globoki zbranosti molila Kralja nebes in zemlje, Odrešenika sveta. Samo v miru, v tihoti se gode velike reči. Pastirjem, ki so prišli moliti božje Dete, je dal Jezus za plačilo svoj mir. Z božjim mirom v srcu so se vračali modri z Jutrovega v domovino.

Kako dragocen zaklad je MIR ZA DRUŽINE, nam je Jezus pokazal s tem, da je sam 33 let živel nepoznan, ločen od vrvenja in šumenja sveta v sveti družini. - Ko je Jezus učil, je govoril večkrat tudi o miru. Svojim učencem je govoril večkrat o miru. Svojim učencem je naročal: Ko stopite v hišo, jo pozdravite. In če bo hiša vredna, naj pride nadujo vaš mir; če pa ne bo vredna, naj se vaš mir povrne k vam. "Dušam, ki so bile zaradi greha nemirne, razdvojene in zbegane, je Jezus z odpuščanjem vračal izgubljeni mir. Spokorni Mariji Magdaleni, ki mu je s solzami močila noge in jih brisala s svojimi lasmi, je govoril: "Odpuščeni so ti tvoji grehi. Tvoja vera te je rešila, pojdi v miru!" V svojem govoru na gori je blagrovil miroljubne, vse, ki ljubijo mir in se trudijo in delajo zanj. Klical je: "Blagor miroljubnim, zakaj ti bodo otroci božji!"

Ko se po zadnji večerji Jezus od apostolov poslavlja, jim zapušča svoj mir. "Svoj mir vam zapustim, svoj mir vam dam; ne kakor daje svet, ga vam jaz dam. Poleg samega sebe v presv. Rešnjem Telesu jim zdaj zapušča svoj mir kot dragoceno dediščino, ki naj jo skrbno varujejo. Kako velik, dragocen zaklad mora biti Kristusov mir, ki ga Jezus pred odhodom v smrt izročil apostolom!

Po Jezusovem strašnem trpljenju in smrti so apostoli vsi zbegani, nemirni in potrti. Dvomi mučijo njihova srca. Iz strahu pred Judi so v sobi zaklenjeni. Jezus se jim poveličan prikaže in potolaži s pozdravom: "Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem." Potem vanje dihne in jim reče: "Prejmite sv. Duha; katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani." S temi oesedami je Jezus postavil zakrament sv. pokore, tisti zakrament, ki po grehu ranjenim, zbeganim in nemirnim dušam vrača bogastvo izgubljenega božjega miru. Zakrament sv. pokore je ZAKRAMENT MIRU in božje tolažbe. Če so zaradi greha nemirne, zbegane naše duše, pojdemo k sv. spovedi in izgubljeni mir se bo povrnil v naše duše.

Cerkev nadaljuje KRISTUSOVO DELO. Dobro se zaveđa, kako veliko bogastvo je mir za verna srca. Zato pri daritvi sv. maše prosi za mir. Na božični praznik pri zorni ali pastirski sv. maši moli v vstopnem spevu: Luč bo svetila danes na nas, zakaj rodil se nam je Gospod; in imenoval se bo Čudoviti, Bog, Knez miru. "V prošnji nad darovi tik pred predglasjem ali hvalospevom pa prosi: "Naj bodo naši darovi, prosimo Gospod, primerni skrivnostim današnjega Rojstva in naj nas vedno napolnjujejo z mirom!" Pri vsaki sv. maši takoj po Očenašu moli: "Reši nas, prosimo, Gospod, vsega hudega, preteklega, sedanjega in prihodnjega in na priprošnjo blažene in častitljive vedno Device, božje Matere Marije, svojih svetih apostofov Petra in Pavla, Andreja in vseh svetnikov, daj milostno mir v naših dneh, da bomo po Tvojem usmiljenju vedno brez greha in varni pred vsakim nemirom." Kako prisrčna prošnja za mir! Nato duhovnik prelomi sv. hostijo, od leve polovice odlomi spodaj košček, z njim trikrat prekriža kelih in moli: "MIR GOSPODOV bodi vedno z vami!" Ko tretjič reče duhovnik: "Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, prosi: "Podari nam mir!" V prvi molitvi pred sv. obhajilom spet prosi za mir. Takole prosi: "Gospod Jezus Kristus, ki si rekel svojim apostolom: Mir vam zapustim, svoj mir vam dam, ne glej na moje grehe, ampak na vero svoje Cerkve in daj ji svoji volji mir in edinstvo."

Jezus je Kralj miru. Njegova Cerkev je KRALJE-STVO MIRU. Škof pozdravlja svoje vernike s pozdravom: Mir z vami! Sv. Cerkev želi, da bi verniki živeli v BOŽJEM MIRU; zato prosi za mir; zato priporoča, naj verniki ljubijo mir; tudi mrtvim ne-
prestano želi miru in moli zanje: "Gospod, daj jim večni mir! In duše vernih mrtvih naj počivajo v miru!"

Mir je torej velike važnosti za življenje vsakega posameznika, važen za družine, važen za vso človeško družbo. Brez miru ljudje ne morejo prav opravljati svojih poklicnih dolžnosti, ne služiti prav Bogu in skrbeti za zveličanje svoje duše. Kjer ni miru, tam ni ljubezni, ni pravičnosti!

Zakaj je vojska tako strašno zlo? Zato ker se je sovraštvo, nemir, pogubo in smrt. Uničuje zunanji mir v človeški družbi. Zato tistim, ki si vojske žele, velja Kristusova beseda: Ne veste, kakšnega duha ste. Ne veste, za kaj prosite. Zato tudi Cerkev ne prestanto ponavlja prošnjo: Kuge, lakote in vojske, reši nas, o Gospod! Kakšne so posledice vojske, pre-
vratov in nemirov, imamo dovolj dokazov v naši domovini: Povsod razdejanje, razvaline, porušene vasi, požgane cerkve, množica mrtvih: povsod nepopisna beda, žalost, negotovost, gorje. O, strašno je življenje tam, kjer ni miru!

Kako pa MI cenimo mir? Ali si prizadevamo, da bi bil mir v naših dušah, v naših družinah, med nami begunci? Ali ne sejemo tako radi seme razdorov, preprirov, sovraštva in si tako še bolj grenimo že tako hudo življenje. Satan je oče nereda, nemira, razdorov, zdražb, sovraštva. Njegovo delo opravlja, kdor ruši mir, povzroča preprirov, sovraštvo. Če smo otroci, sinovi nebeškega Očeta, ki je BOG MIRU IN TOLAŽBE, moramo tudi mi ljubiti mir, delati in se truditi zanj. Nočemo biti poslanci sovraštva, nemira, razdorov. ampak POSLANCI MIRU, EDINOSTI IN LJUBEZNI.

--

SVETA DRUŽINA, JEZUSA, MARIJE IN JOŽEFA

Nedelja v osmini Gospodovega razglašanja

Češčenje sv. družine je že sv. Oče Leon XIII.

goreče pospeševal. Ob strašnih okvarah, ki jih je družini zadala svetovna vojska, je pa Benedikt XV. l. 1921. predpisal praznik sv. družine za vso Cerkev.

Nazareška družina je vzor katoliški družini.

Rojen si v katoliški družini, bodi ji živ ud in rasti iz nje! Spoštuj družinsko avtoriteto očeta in matere!

Preklet, kdor ne spoštuje svojega očeta in svoje matere; in vse ljudstvo naj reče Amen (5 Mojz 27, 17)

(Iz molitvenika "Kristus kraljuj!")

Gospod Jezus, ki nas poživljaš z nebeškimi skrivnostmi, daj, da bomo vedno posmemali z r l e d tvoje s v e t e družine naj bomo vredni, da nam ob naši smrti uri pride naproti slavna deviška Mati s sv. Jožefom in nas Ti sprejmeš v večni dom v nebesih. (Današnja prošnja po sv. obhajilu).

"Pa bi poskusil kako drugače, Jernej!" se je tresel za mizo stari Grmovec.

"Ne morem, oče. Na vse sem že mislil. Gozd še ostane. Nekaj debelih bukev in hrastov pa nekaj smrek in zamašil bom gobeo Potokarju."

"Samo sekaj nikar, Jernej, lepo te prosim, nikar ne sekaj! Takega gozda ni nikjer, kakor je naš. Vsakega debela je škoda. V gozd hodi kakor v cerkev. Ne s sekiro ampak z molitvijo!"

"Potlej je pa sploh neumno, da ga imam. Naj ga mar samo gledam?"

"Denar si sposodi; lahko ga boš dobil," težko sope Grmovec in rine izza mize. Glava se mu trese in ustnice mu brbljajo.

"Vam je lahko reči. Kako bom pa vračal?"

"Letina dobro kaže in cika je breja. Izkopal se boš!"

"Pa bi Jožu manj zapisali," je bruhnilo iz Jerneja.

"Zavoljo njega sem zdaj v škripcih. Zdaj pa še sitnarite!"

"Pa bi Ožbovčevo vzel," je zagrčal oče. "Priženil bi bil. Pa si svojo tiščal. Kar je za nohtom črnega ni prinesla k hiši."

"Še njo mi oporekajte!" je vzrožil sin. "Sekal bom pa mir besedi. V pismu imate zgovorjen kot in mernik pšenice. Drugo vas pa ne briga."

"Ne bom ti dolgo v nadlego. Vem, da sem Marjeti v napoto. Kmalu se bom umaknil k rajnci. Le ne skrbi! Samo sekaj nikar!"

Grmovcu se trese glas in roka, s katero suva predse.

"Kaj vas tako boli? Pa dobite denar, da zamašim golt Potokarju."

"V posojilnico stopi! Boltar bo rad posodil. Ve, da nisi na slabem," se maje Grmovec.

"K Boltarju? Nikoli!"

"Kaj imaš z njim? Posodil bo."

"Nočem, sem rekel!"

Jernej zadržal se z vrati. Grmovec pritiplje do peči in se sesede na klop.

Gozd. Po smrekovih brincljih diši v hiši. Grmovec je kar tamast. Zdaj bo sekal; kar je najlepšega, bo posekal. Pa si ne da k sebi.

"Se slabše rašče sem se komaj dotaknil," sope stari. "Zdaj se ti bo spravil na najlepša debela. Zavoljo tistih nekaj stotakov. Bog, ne zadeni!"

Vstal je in pritipal do vrat. V veži je Marjeta marjala nekaj pred pečjo. Starega še k mami ni imela. Skoraj po sili je prišla k hiši. Ni mogla drugače. Boltarjevega ali Grmovčevega. Vzela je Grmovčevega. Postaven je bil, Boltarjev pa šantav in kremežljiv kakor na pol slep pes.

Jernej je stal na dvorišču in ogledoval voz. Soro je imel natrto.

"Jernej!" je podrknil Grmovec.

"Je že prav!"

In Jernej gre čez vrt proti stogu.

Dan je siv, skoraj za dež. Grmovec čuti, da se sirina ne bo dolgo držala. Rado bo pršilo. V hrbtu že čuti spremembo. Bolečina se zajeda v križ kakor griz hudih mravelj.

Stari se obrne nazaj v vežo. Marjeta razvezuje butero in naklada okleščke na ogenj.

"Marjeta, daj, reci Jerneju, naj ne seka gozda! Vsaj dotlej ne, dokler bom jaz živ. Ko bom v grobu, čeprav se spremeni v frato."

"Ne bódite sitni! Jernej že ve."

Z burkljami tišči lonec k ognju.

"Vsaj ti me poslušaj! Gozd je bogatija. Ne stégujta roke po njej, dokler ni res potrebno. Naj Jernej vzame v posojilnici! Lahko bo dobil."

"Meni nič mar. Saj sem tuja. Nič ni mojega."

"Žal besede ti še nisen rekel," je grenak Grmovec.

"Dobre pa tudi ne!" je vsekala.

"Vešča!" je siknil in odmotovilil v hišo.

Pri južini so molčali. Stari je samo nekajkrat zajel, potlej pa odložil žlico. Ni mogel jesti. Vse mu je ostalo pri vrhu.

"Zdaj vam še ne kuham več prav," se je našobila Marjeta.

"Prav, prav! Kmalu bom prsti sit. Ven, da oba komaj čakata."

Grmovec je bil poln žolča.

"Vedno isto ženete. Kdo vas bo poslušal. Še nikoli van nisem štél žlic," je bil Jernej užaljen.

"Ne z očmi, s srcem pa," gori stari. "Sita sta me bolj kakor boba. Jih vidiš rok? S temi sem garal, da si lahko otrok jedel za tole mizo. Zdaj mi boš pred očmi gozd sekal!"

"Ne morem drugače. Povedal sem vam že," se v Jerneju vzdigne nekaj kakor usmiljenje. "K Boltarju ne grem!"

"Pa jaz stopim. Samo reci!" je Grmovec ves ihtav.

"Nobeden ne bo hodil. Sekal bom!"

"Jernej, vsaj dokler bom jaz živ, nikar!" prosi stari. Marjeta ne more gledati njegovih vročih oči. Vzame skledo in žlice in odide v vežo.

"Ne morem čakati," je Jernej kratek. Nerodno mu je pred očem, ki ni še nikdar prosil.

"Jutri začnem in Kovačev mi bo pomagal," huče staremu za-preti besedo. Kaj bi slepomišila! Kar je, je!"

"Nikar, Jernej, lepo te prosim, nikar. Saj ne bom dolgo. Od zime že lovim sapo; kar zaspal bom. Počakaj še!"

"Potokarjevega rilca ne bom gledal. Ne pregovarjajte me!"

Jernej mora ven, ker je prišel Kovačev na dvorišče. Vpričo očeta se noče méniti.

Grmovec je sam. Pri srcu ga čudno bóde in roké se mu tako tresejo, da se mora izza mize dričati. Nobene moči ni v rokah.

"V gmajno pojdem, da si jo še enkrat ogledam in vso ob-hodin. Na bukev pri macesnih sem tokrat s plenkco zasekal Rotijino ime. Tam bom lahko počil. Z rajno sva vselej tam stála."

Poiskal je palico. Marjeta je ponivala posodo, ko je bencal čez prag.

Koj za hišo je zavil na kolovoz. Trava je že močno odgnala; tudi po kolovozu je ozelenelo nekaj šopov.

Grmovec ni nič videl. Strmel je predse in se lovil na palico. Pri srcu ga je stiskalo in sapa mu je nagajala. Tudi v križu ga je močno zbadalo.

"Lahko bi počakal. Saj sem trhlen, da se komaj nosim," ga je vse bolelo.

"Bog se me usmili!"

"Kam, Grmovec? V posteljo, v posteljo!" ga je ustavil Hajman.

"Aha," je zagrčal in se ni dal ustaviti. Kar pognal se je med žiti.

"Kam ga le nese?" je stal Hajman in zijal za njim. "Saj kar opleta!"

In res je Grmovca zanašalo na vsak korak. Boril se je s sapa in s srcem in z Jernejem. Še Marjeto je prosil v mislih.

"Lahko bi počakala. Po moji smrti bi pa naredila po svoje." Počasi je rinil v klanec.

"Že diši po gmajni," se je ustavil. "Smreka cvete."

Oddihoval se je in se z obema rokama naslanjal na grčevko. Gozd je stal pred njim in se na dalnjih robovih zgubljal v sivino.

"Tamle je moj," se je pognal dalje. Kar omahnil je, ko je stopil med debla.

Kostanj. Vsako leto je poln."

Grmovec gleda v veje. Kolikokrat je sedel v rogovilah in s prekljo mlatil po bodičastih plodovih. Potlej jih je s pastirji pekel na paši. Včasih jih /nalašč niso narezali. Če so bili preveč vodeni, jih je razganjala v žerjavici, da so iskre pršele na vse strani.

"Tu je mejnik. Mahovnato glavo ima in skoraj ves je v ilovnati zemlji; toda Grmovec bi ga tudi slep našel. Meja gre zdaj naravnost do Ožbovčevega kolovoza in v trikotu do Španovih bukev."

Grmovcu se čudno utrinja pred očmi; grčevka spodletuje. Do bukev mora priti in do hrastov. Vse življenje jih je božal in še veje ni nobenemu odbil. Samo takrat je s plenkačo usekal njeno ime, ko mu je povedala, da Jerneja nosi.

Težko se poganja. Grmovec; srobot mu je v napoto. "Bogme, kakšna rašča! Smreke so šele v vrheh košate, debla ravna kakor leskova šiba."

Hrasti! Grmovec kar sope. Hrapava skorja, razkošatene rogovile, grčave veje. Deblo pa gladko. In vse to bo zdaj Jernej sekal! Bog, ne zadeni!

"Tu bom ostal," se čudno te ni staremu pred očmi. "Vso noč bom tu. In ko zjutraj pride uničevalec, se mu bom zoperstavil. Ne bo sekal, dokler sem jaz živ. Ne, ne bo!"

Čudno zapoje grčevka ob kamnu, ki je skrit v mahu. Grmovec omahuje proti bukvam. Tamle so debla gladka kakor mlada telesa. Dva moža ne obsežeta tiste, ki je prva in nosi rajne žene dobro ime.

Grmovec napenja oči. Motne so, kakor da gledajo skozi kalno vodo.

"Aha, tamle je ime. Čudno brazgotinasto in razpotegnjeno, toda že se vidi."

Proti deblu omahne starine, da se mu grčevka zmuzne iz tresočih se rok. Bolečina pri srcu narašča; zdaj je kakor železna pest, ki trga žile. V glavi čudno šumi in pred očmi ni niti za dlan sočno zelenega mahu. Sama tema. "Pa bi mah moral biti. Z rajnco sta takrat sedela na njem in se s hrbtom naslanjala na debla."

Grmovec steza roke, toda nimajo opore. Skriviljeno telo pada, glava se odbije od debla; za orehovo lupino krvi in starec leži na močni korenini, ki šele za dober meter od debla zgine v zemljo.

Grmovec je miren. Z zobmi tišči v mah. Grčevka leži poleg njega kakor grožnja.

Vsaj tri dni bodo bukve še stale.

75-LETNICA PRVE SLOVENSKE CERKVE V AMERIKI

75 let v zgodovini sveta je zelo kratka doba; 75 let v zgodovini slovenstva v Ameriki, zlasti sloven. žurnij, je pa že kar precej. In 75-letnico od tedaj, ko je bila blagoslovljena prva sloven. cerkev v Ameriki, t. j. c e r k v e v ž u p n i j e s v . Š t e f a n a v B r o c k w a y - u , M i n n . , so obhajali 16. okt. lan. leta. Kar dva škofa sta se udeležila te slavnosti in kakih 30 duhovnikov, med njimi več Slovencev.

Pontifikalno sv. mašo je daroval škof Bartholome, škof Busch pa je imel zelo lep govor, v katerem je vzpodbujal sedanje farane, naj ostanejo zvesti veri, načelom pa tudi običajem svojih pradedov.

Po obedu se je praznovanje cerkvenega jubileja nadaljevalo z odra. 16 fantov in mož je zapelo himno "Hej Slovenci", "Platiče", "Dolenjsko" in "Vse mine" in eno na čast faranom nem. pokolenja; z angleško "My Country" pa so svoj pevski program zaključili. Med izvajanjem programa se je oglasil Father John O m a n , ki je povedal nekaj iz svojih spominov. Povedal je, kako so prvi naseljenci prihajali, se trudili skoraj noč in dan, da so napravili njive iz težkih gozdov. Veliko so trpeli, toda pri vsem tem so bili srečni, ker niso pozabili na svojo dušo. Najprej so si zgradili malo cerkev iz hlodov, kamor so prihajali ob nedeljah peš ali pa so se vozili z voli, kadar so bile ceste -preseki pravzaprav blatni in tuintam poplavljeni. Tako so bili vzgled vsem poznejšim rodovom.

Prvi Slovenec, ki je 1864 prišel v ta kraj, je bil Gregor Pogačnik iz Kranjske gore; 1866. je prišel v ta kraj za njim Gregor Peternel; 1868. je prišel Ant. Kapus, za njim takoj Blaž Legat, Andr. Blenkuš, Tomaž Oman itd., dokler se ni nabralo kakih 70 sloven. družin in nekaj samcev. Prvi sloven. duhovnik, ki je te sloven. ljudi parkrat na leto obiskoval, je bil Father Buh, pozneje msgr Buh. Ta je blagoslovil tudi 1. cerkev. Njemu je sledil Rev. Vincenc Schiffrer O.S.B., nato Rev. Ciril Zupan O.S.B., Rev. Roman Homar O.S.B., Rev. Jos. Knafelc, Rev. Mih. Tušek, Norbert Groth, Rev. John Trobec (postavil novo cerkev), sedaj pa je žik nečak J. Trobeca Rev. Edwin Oman.

KAKO ŽIVI SV. OČE

V angl. listu "Catholic Digest" popisuje Henry J. Taylor svoje vtise iz zasebne avdience pri sv. Očetu takole:

"Znanje z gl. vatičanskim arhitektom Henrikom Petrom Galezzijem, ki sme sv. Očeta vsak večer obiskovati in se z njim kot star prijatelj pomenkovati o vsakdanjih dogodkih, mi je omogočilo zasebno avdienco pri sv. Očetu.

Sv. Oče je oblečen v preprost bel talar; na roki nosi ribiški prstan, na prsih pa križ, ki ga ima navado gladiti s prsti svoje desnice. S svojo skromnostjo in preprostostjo papež Pij 12. takoj pridobi svojega obiskovalca. V pogovoru z njim človek doživlja vse vrednote papeževega bistva: njegovega vedenja, govorjenja, upanja in bojazni, kakor tudi vseh odgovorov, ki se tičejo vprašanj teologije, mednarodne politike, gospodarstva in splošne blaginje. Jasna je njegova sodba o trenutnem stanju sveta in vsake države in utemeljena v poročilih, ki mu prihajajo iz raznih virov. Ta poročila so tako natančna in številna, kakor jih nima nobena druga ustanova. Vendarle pa papež svoje mnenje izraža skromno in vedno z največjim razumevanjem za duhovno stisko človeštva."

V OZRAČJU ZAUPANJA. "Papežev glas je blag in lepo doni.

Govori mirno, kadar govori, je miren; le redke geste spremljajo njegove besede. Vse njegovo vedenje kaže njegovo veliko pripravljenost pomagati. Človek, ki ga posluša, kar čuti, kako bi sv. Oče rad z njim delil svoje misli, ko bi le mogel. V razgovoru je odkrit; govori brez strasti ali razburjenja; celo o stvarih, ki so v ospredju splošnega zanimanja, s katerimi se mora ukvarjati sv. Stolica. Le včasih prosi, naj bi njegovega mnenja ne razširjali tako, da bi ga kdo napačno razumel. Obiskal sem že več vodilnih mož po svetu, a še nikdar se nisem sešel z osebnostjo, ki bi bila vredna večjega zaupanja kakor papež Pij 12."

DVA MALA GOSTA. "Sv. Oče vsako jutro vstaja ob 6.30. Medtem ko je pri službi božji in pri urad. opravilih število njegovih strežnikov neomejeno, ima za osebno potrebo le enega strežaja, ki se piše Giovanni Stephanori. To je star sivolas Italijan, ki skrbi za sv. Očeta že od tistih časov, ko je bil imenovan za drž. podtajnika. Papeževa jedilnica je zraven spalnice. V njej je le preprosta miza iz orchovega lesa in dve omarici. Stephanori mu prinese jed. Papež je malo: kavo, žemljo in kozarček mleka za zajterk; za obed nekaj lahkega, enako za večerjo. Njegovi samotni obedi so časi premišljevanja. Kljub temu pa ima sv. Oče v svoji obednici dva redna gosta: dva kanarčka, ki ju Stephanori izpusti iz kletke, kakor hitro sede sv. Oče za mizo. Kanarčka letata po sobi, kolikor se jima ljubi, čivkata in pojeta, ko ju pa sv. Oče pokliče po imenu, priletata k njemu, mu sedita na ramah in zobljeta iz svojih skodelic na mizi ob papeževem sečežu."

VEČERNI PRIJATELJSKI POGOVOR. "Sv. Oče preneha pozno popoldne z delom, nakar odide za eno uro na sprehod po vatič. vrtovih. Tako že nekaj let. K temu ga je nagovoril rajni kardinal Gasparri, ko je opazil, da njegova nežna narava kaže znamenje močne utrujenosti. Po eni uri se vrne v svoje prostore, kjer dela čisto sam za pisal. mizo. Na pisalni stroj piše sam ali pa narekuje svojemu tajniku. To je čas njegovega najbolj zbranega dela, kjer zdaj rešuje svojo obširno korespondenco - -

in prenišlja svoje naloge jutrišnjega dne. Večerjo ima zgodaj. Ko pojé svojo preprosto večerjo, kar se zgodi točno ob tri četrt na osem zvečer, ga ob osmih pride obiskat v njegovo delovno sobo signor Galeazzi. Papežev dnevno delo je opravljeno. V družbi svojega mladostnega prijatelja se v prijateljskem razgovoru razvedri in odpočije."

BOJ ZOPER BREZBOŽNI TISK V ITALIJI

V Vatikanu je konec prejšnjega meseca lo kardinalov podpisalo spomenico, v kateri zahtevajo od laške vlade, da nastopi zoper brezbožni tisk v Italiji. Kardinali v pismu, ki so ga naslovili na sv. Očeta zahtevajo, "da tisti, ki imajo za to dolžnost (vlada), morajo vedeti v vsakem primeru, kako morajo postopati zaradi hude odgovornosti pred vsem katoliškim svetom."

Vodstvo K. (italijanske) je poslalo vladi zahtevo, naj izda nov tiskovni zakon, po katerem naj bo prepovedano sramotenje vere, cerkvenih ustanov in verskega čuta državljanov.

IZ SENIGALSKEGA TABORIŠČA

Nekaj dni pred prazniki se je po taborišču razvedela vesela novica, da bo sloven. begunce obiskal prav na sv. večer odposlanec sv. Očeta škof msgr. Salvatore R o t o l o (v spremstvu našega rojaka dr. Šaruga) in senigalski škof msgr. Umberto Ravetta. Po taborišču je ob tej novici zavladalo veselo razpoloženje. Vsak taboriščnik je v srcu občutil ljubezen sv. Očeta, s katero vrhov. poveljar kat. Cerkve stalno spremlja našo težko usodo. In da bi v srca teh trpečih ljudi posijal topel žarek sočutja in razumevanja, je poslal svojega zastopnika med svoje hudo preizkušene sinove in hčere prav za praznik ljubezni in miru.

Ko je pal nad taborišče mrak, je med otroki završalo. Z gl. ceste je zavozil v taborišče na obmor. cesto velik avtomobil papeške dobrodel. ustanove "Pontificia Assistenza", lepo osvetljen s števil. lučkami nad motorno kabino. Otroci so veselo vzklikali: "Sv. Oče nam je poslal darove!" Z drug. avtomobilom sta se istočasno pripeljala v taborišče odposlanec sv. Očeta msgr. S. Rotolo in naš rojak dr. Šaruga. Po krajšem zadržanju v taborišču sta se odpeljala dalje v Senigallijo na obisk k škofu msgr. Ravetti. - Iz Senigallije se je pap. odposlanec vrnil skupno s senigal. škofom in dr. Šarugo ob pol 9. uri zv. v taborišče, kjer so cerkv. dostojanstveniki obiskali najprej tabor. kapelo, kjer je bil kratek sprejem, nato pa so bili na krajšem obisku pri poveljniku taborišča mjrju Burnellu. Medtem so jih taboriščniki nestrpno pričakovali v dvorani Unes. Ko sta pap. odposlanec in senigal. škof stopila v dvorano z vsem spremstvom, se je sprožil val navdušenja in odbravanja. Vsa dvorana je zapela nato himno "Povsod Boga!" Nato je pozdravil pap. odposlanca in senigal. škofa tabor. žpk v lat. in sloven. Za njim ga je pozdravil še tab. predsednik. Po obeh govorih se je začelo izvajanje begun. programa na odru, katerega osrednji del je bila uprizoritev Šuster Drabosnjakove "Božične igre". Po končanem sporedu se je msgr. Rotolo najprej zahvalil sloven. beguncem za lep sprejem, zatem pa spregovoril beguncem v tolažbo več toplih besed in omenil vel. ljubezen in skrb, katero sv. Oče stalno posveča beguncem. Poudaril je vel. željo sv. Očeta, da bi prih. božič lahko obhajali v krogu svoj. domačih. Nato pa je razdelil med otroke in dijake darove sv. Očeta.

CERKVENI KOLEDAR

Januar

13 Ponedeljek	Osmi dan praznika Razgl. Gospodovega	Hodi, prosimo, Gospod, z nebeško lučjo vedno in povsod pred nami. (iz poobhajil. prošnje)	Maša(B) lastna(49) Vera.Hvalospev in spomin svet. ošm. ne. -Dupl. maj. Off.ut in Brev.
14 Torek	Sv. Hilarij, škof, spozn. in cerkv.uč. (u.367) Sv. Feliks, m. (u.260)	Usta pravičnega so polna modrosti in njegov jezik govori pravico(stop. spev)	Maša(B) "sredi Cerkev"(405,28) 2.pr. k sv. "eliksi. Vera Dupl. Off.ut in Brev.
15 Sreda	Sv. Pavel. l. puščavnik, spozna valec, u. 347 Sv. Maver, opat	Tvoje moči, Gospod, se raduje pravični in nad Tvojim zvečanjem se silno raduje(Dar. spev)	Maša(B), lastna (495), 2. pr. k sv. Mavru Dupl. Off.ut in Brev.
16 Četrtek	Sv. Marcel I. pap., muč., u. 309)	Glej, dal sem Ti svoje besede v usta, glej, postavil sem Te čez narode in čez kraljestvo, da boš trebil in podiral, zidal in sadil(Dar. sp.)	Maša(r) "Če ne ljubiš"(496,3) lastna pr. 3. pr. k Mariji, za Cerkev ali papeža. Hvalospev apostolov. -Semid. Off.ut in Brev.
17 Petek	Sv. Anton, puščavnik, opat U. 356	Nikar, se ne jezi nad hudobneži in ne zavidaj njim, ki delajo krivico(Vst. spev)	Maša(B) "Usta pravičnega"(496,36) lastni evan. Dupl. Off. u. i. Br.
18 Sobota	Stol sv. Petra v Rimu. Sv. Priska, dev. muč. Od danes-25. jan. 9- dnevnic za zedinjenje vseh kristjanov	"Da bo ena čreda in en pastir"	Maša(B) lastna(497) 2. pr. k sv. Pavlu; 3. k sv. Priski, 4. za odstranitev razkola. Vera. Hvalospev apost. -Dupl. Maj. Off.ut in Brev.
19 Nedelja	2. ned. po Razgl. glaš. Gosp., Sv. Marij in tov., mu 270, -Sv. Kanut, kralj, m., u. 1088, V gor. škof.: sv. Pavlin, oglej. patr. u. 802, Smrti dan škofa Baraga.	Vsa zemlja naj se Ti klanja, o Bog, in naj Ti prepeva. (Vst. spev)	Maša(Z), lastna (50, Kk 253), 2. pr. sv. Marija in tov., 3. sv. Kanuta, 4. za odstranitev razkola. Slava, Vera, Hvalospev sv. Trojici Semid. Off. u. i. Br.